

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.588/2011/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Fehérvári Ügyvédi Iroda, ügyintéző dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Margitics István ügyvéd által képviselt alperes ellen tulajdonjog megállapítása és egyéb követelés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság (Szegedi Törvényszék) 2011. május hónap 11. napján kelt 13.P.20.014/2010/27. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. és 31. míg az alperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.**

A keresetet teljes egészében elutasítja.

A felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 4 800 000.- (négymillió-nyolcszázezer) Ft-ra felemeli.

Az alperes eljárási illeték fizetésére kötelezését mellőzi, és az állam terhén maradó illeték összegét 4 300 000.- (négymillió-háromszázezer) Ft-ban állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 000 000.- (egymillió) Ft fellebbezési eljárási költséget.

A feljegyzett 570 000.- (ötszázhetvenezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek között 2001. februárjában érzelmi kapcsolat alakult ki, majd rövid idő elteltével a felperes és kiskorú gyermeke beköltözött az alperes fiának lakásába. Innen 2001. októberében átköltöztek az alperes tulajdonát képező, újonnan épült **(település neve, ingatlan címe)** alatti lakóházba, ahol ettől kezdve az alperessel közös háztartásban éltek. A háztartási teendőket fizetett alkalmazottak segítségével a felperes látta el, a közös háztartás költségeit az alperes finanszírozta. Az alperes a **(F.)** Kft. többségi tulajdonosa, az alperes a cég alkalmazottja volt. A felperes és gyermeke megélhetését teljes körűen az alperes biztosította, emellett

gépkocsit vásárolt a felperes részére, fizette plasztikai műtéteit, több ízben együtt nyaraltak, amelynek költségeit ugyancsak alperes viselte.

Az alperes a felperessel fennállt viszonyával egyidejűleg **(személy neve)-val** élettársi kapcsolatban élt, amelyről a felperes is tudott. Ismerte **(személy neve)** gyermekét, akinek ellátását a kiskorú **(település neve)-i** tartózkodása idején fizetett alkalmazottak segítségével biztosította.

A fentiekén kívül az alperesnek egyéb időszakos szerelmi kapcsolatai is voltak.

Az alperes jó viszonyt alakított ki a felperes szüleivel, testvérével, jelenlétükben egy ízben említést tett a felperessel való későbbi esetleges házasságkötés lehetőségéről is.

A peres felek kapcsolata kiegyensúlyozatlan volt, azt több ízben megszakították. A felperes alkoholt és drogokat fogyasztott, mellettük gyógyszereket is szedett. 2007. május 05-én, egy kölcsönös tettelegességig fajuló veszekedést követően a felek viszonyukat megszüntették, majd a felperes az alperes által ellene lakás kiürítése iránt indított per során elhagyta a **(ingatlan címe utcai)** ingatlant. Utóbb a felperes egy olasz állampolgárságú, nős férfival létesített viszonyt, amely rövid idő elteltével megszakadt.

A **(F.)** Kft. fő profilja a rágcslóírtás, de emellett fitness-termeket is üzemeltetett. A felperes mindkét tevékenység folytatásához szükséges tanfolyamot elvégezte. A peres felek megegyezése alapján a **(ingatlan címe utcai)** ingatlanban kialakított fitness-termet a felperes működtette volna, erre azonban nem került sor.

A felperesnél 2009. évben alkohol- és gyógyszerfogyasztásra, valamint stresszhelyzetre visszavezethető belgyógyászati jellegű betegségeket diagnosztizáltak. 2010. évtől pszichiátriai kezelés alá került, nyugtatók, altatók, és alkohol okozta függőség, kóros lehangoltság, öngyilkossági kísérlet miatt. Pszichés státuszára hangulatvezérelt mentális teljesítmény, szorongás, a realitásfunkciók romlása volt jellemző, amelynek háttérében személyisége alapvonásai, tulajdonságai, párkapcsolati konfliktusai, egzisztenciális kilátástalansága állt. Állapota kialakulásában a fenti okokon túlmenően közrejátszott az alperessel fennállott kapcsolatának megszakadása is. A felperes jelenleg munkaviszonnyal nem rendelkezik, anyagi problémái vannak, saját lakása nincs, önálló egzisztencia kialakítására nem képes.

A felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperessel 2001. márciusától 2007. májusáig élettársi kapcsolatban élt. Kérte az élettársi közös vagyon megosztását, e címen az alperes kötelezését 53 597 500.- Ft megfizetésére. Az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának hiányában 18 500 000.- Ft vagyoni és nem vagyoni kártérítésre tartott igényt.

A Csongrád Megyei Bíróság a 13.P.22.031/2007/35. számú részítéletével a felperesnek az alperessel fennállt élettársi kapcsolatból eredő közös vagyon megosztása iránti igényét elutasította, amely határozatot a Szegedi Ítéltábla a Pf.II.20.236/2009/3. sz. részítéletével helybenhagyott. A felperes által

kezdeményezett felülvizsgálati eljárás eredményeként a Legfelsőbb Bíróság a Pfv.II.21.998/2009/4. sz. részítéletével a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárást követően a felperes a vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti kereseti kérelmét fenntartotta. Keresete indokaként előadta, az alperessel való együttlakása idején, éveken keresztül ellátta a háztartási teendőket, aktívan részt vett a családi ház építésében, a beruházások koordinálásában, a kft. tevékenységében. Kapcsolatukat mindvégig élettársi viszonynak tekintette, erre figyelemmel látta rendszeresen vendégül az alperes édesanyját, gyermekét, biztosította ellátásukat és erre figyelemmel nyújtott az alperes részére szexuális és egyéb intim szolgáltatásokat is. Az alperes ezzel szemben őt becsapta, mással élt élettársi kapcsolatban, amelyről nem volt tudomása. Az alperes e magatartása miatt kapcsolatuk megszakadt, benne és a férfiakban mélységesen csalódott, ami a jövőjét alapvetően befolyásolja. Az alperessel töltött közel hét év alatt egzisztenciát, önálló életet nem tudott kialakítani, és az alperes vele szemben tanúsított magatartásának következménye egészségi állapotának megromlása, fizikális és mentális problémái.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a felperes mindvégig tudta, hogy élettársi kapcsolatban élt, ennek ellenére vállalta viszonyukat. Hangsúlyozta, hogy a kapcsolat idején folyamatosan biztosította a felperes és gyermeke lakhatását, megélhetését, a felperes a fizetését és a családi pótlékot teljes egészében magára költötte. Ezen túlmenően fedezte a közös utazások, nyaralások költségeit, a felperesnek személyautót vásárolt és minden kiadását finanszírozta. Érvelése szerint viszonyuk a felperes külső kapcsolatai, alkohol- és drogfogyasztása miatt szakadt meg, tagadta, hogy a felperes egészségi állapotának megromlásában ő maga közrejátszott volna, kiemelte, hogy abban a kapcsolatuk megszakadását követő két év elteltével következett be negatív változás.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 9 000 000.- Ft-ot és ennek 2007. május 06. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 4 225 000.- Ft perköltséget. A feljegyzett eljárási illetékből az alperest 540 000.- Ft megfizetésére kötelezte azzal, hogy a fennmaradó eljárási illetéket és a szakértői költséget az állam viseli.

Határozatának indokolásából kitűnően a felperes vagyoni kártérítési igénye kapcsán vizsgálta a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti feltételeinek megvalósulását. Kiemelte, a felperes által vagyoni kártérítésként megjelölt igény a Ptk. 355. § (4) bekezdésében foglalt kárfajták egyikébe sem sorolható. A felperes a háztartásvezetést, az építkezésben való részvételt és a felperesi gazdasági társaságban a munkaszerződését meghaladó tevékenységet az alperessel fennállt kapcsolatára tekintettel végezte, ez mind az ő, mind gyermeke érdekeit szolgálta, hiszen az alperes ingatlanában éltek, megélhetésüket, költségeiket az alperes fedezte, jólétüket biztosította. A felperes által kifejtett tevékenység nem eredményezett a vagyonában értékcsökkenést, avagy jövedelemkiesést, így igénye a

kártérítés fogalmkörébe nem vonható, s miután a kártérítési felelősség megállapításának lényeges eleme, azaz a kár bekövetkezte hiányzik, így vagyoni kárigényt megalapozottan nem érvényesíthet.

A felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán vizsgálta, az alperes magatartásával, a kapcsolatuk megszakításával összefüggésben megállapítható-e a felperes életminőségének csökkenése, a jogsértő magatartás alkalmas volt-e olyan testi, lelki trauma kiváltására, amely a felperesi személyiség életminőségét rombolta. Ezzel összefüggésben kifejtette, a peres felek több mint hét évig érzelmi alapokon nyugvó kapcsolatban éltek, ez biztosította a felperes számára a munkavégzést, a jövedelmet, a saját és gyermeke megélhetését, emellett olyan életszínvonalat, amelyet saját lehetőségei alapján elérni nem tudott volna. A felperes állításával szemben bizonyítottanak ítélte, hogy már a kapcsolatuk kialakulásakor is tudomással bírt az alperesnek **(személy neve)-val** fennállott élettársi viszonyáról. Ugyanakkor abból a körülményből, hogy az alperes a felperes családtagjai előtt házasságkötési szándékának egy ízben hangot adott, arra következtetett, miszerint a felperes alappal feltételezhette kapcsolatuk élettársi viszonyra, esetleg házassággá alakulását, erre utalhatott számára az is, hogy mind az ő, mind gyermeke teljes körű ellátását biztosította az alperes. Elfogadta azt a felperesi érvelést, miszerint kapcsolatuk tartóssága reményében nem teremtett önálló egzisztenciát, nem tett lépéseket annak érdekében, hogy gyermekével együtt önálló életet élhessen, az ehhez szükséges anyagi eszközök sem álltak rendelkezésére, így a kapcsolat megszakadásakor megélhetése, lakása elvesztése folytán életminősége jelentősen romlott.

Tényként állapította meg, hogy a felperes a kapcsolat fennállta idején is fogyasztott alkoholt és kábítószer, az alperes ugyanakkor mindezt nem kifogásolta, ezért e körülmény nem volt a felperes terhére értékelhető. Emellett az alperes viszonyuk idején egyéb párkapcsolatokat is létesített, ezért az elsőfokú bíróság aaptalannak ítélte azt az alperesi hivatkozást, miszerint a perbeli viszony megromlását a felperes külső kapcsolatai idézték elő. A perben szerzett szakértői véleményt elfogadva megállapította, hogy a felperes jelenlegi pszichés állapota kialakulásában - egyéb tényezők mellett - közrejátszott az alperessel fennállt kapcsolata, annak megszakadása, az alperes negatív hozzáállása, amelyek miatt a felperes az önálló életvitel kialakítására is képtelenné vált. Erre figyelemmel mellőzte a felperes egészségi állapotának 2009. évet megelőző vizsgálatát. Kiemelte, az alperes magatartása egy komoly kapcsolat, illetve szándék látszatát keltette a felperesben, erről utóbb kiderült, hogy téves feltevés volt, az alperes ugyanis azt csak egy laza, baráti érzelmi kapcsolatnak tekintette, ami alapján az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy az alperes a felperes személyiségi jogait, azaz az emberi méltósághoz, az otthon biztonságához, a magánélet intimitásához, továbbá a magánszférához való jogát sértette meg. A felperest ért nem vagyoni hátrányok kompenzálásaként a kapcsolat időtartamára és a sérelem súlyára tekintettel 9 000 000.- Ft összegű nem vagyoni kártérítést ítelt méltányosnak. A túlnyomórészt pervesztes felperest terhelő perköltség összegének megállapítása során figyelemmel

volt a korábbi elsőfokú, fellebbezési, illetve legfelsőbb bírósági eljárásban felmerült költségekre is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét peres fél fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében az alperes terhére megállapított marasztalási összeg 18 500 000.- Ft-ra és ennek 2007. május 06. napjától járó kamataira történő felemelését, s az alperes perköltségben marasztalását kérte. Fellebbezése indokolása szerint megalapozatlanul utasította el az elsőfokú bíróság a vagyoni kártérítés iránti igényét, miután a perben bizonyította, hogy a párkapcsolat kezdetétől folyamatosan részt vett a háztartás vezetésében, az alperes ellátásában, ezen túlmenően rendszeresen szexuális és egyéb intim szolgáltatásokat nyújtott számára, igényeinek megfelelően. Kiemelte, hogy a gazdasági társaságban végzett tevékenységéért juttatásokban nem részesült, munkája hasznát kizárólag az alperes élvezte. Előadása szerint napi rendszerességgel végezte a háztartási teendőket, az alperes részére napi többszöri étkeztetést biztosított, ezzel a háztartási alkalmazott munkáját kiváltotta, így a napi legalább 4-5 órás időtartamú munkavégzés ellentételezéseként a javára havi 100 000.- Ft számolható el. Hangsúlyozta, hogy a családi ház építése során ő végezte az anyagbeszerzéssel kapcsolatos ügyintézését, a beruházásokat koordinálta, amely tevékenység az ingatlan értékéhez viszonyítottan 10 %-os mértékű ügyintézési díj megállapítását teszi indokolttá. Állította, hogy a kapcsolatuk megszakadását követően az alperes megakadályozta, hogy az elvégzett tanfolyamok eredményeként megszerzett szaktudását hasznosíthassa, így a szakmájában nem tud elhelyezkedni. Érvelése szerint mindez alapján megállapítható, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben vagyoni kára keletkezett, amelynek megtérítésére az alperes köteles. Kérte továbbá a terhére megállapított perköltség összegének mérséklését, miután az a pereszertességével nem áll arányban.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítására irányult. Fenntartotta álláspontját, miszerint a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, így az elsőfokú bíróság nem vagyoni kártérítésnek helyt adó ítéleti rendelkezése jogszabálysértő. Sérelmezte a bizonyítási indítványai mellőzését, amelyekkel a felperesnek a kapcsolatuk megszakadását előidéző magatartását kívánta igazolni. Megítélése szerint a kapcsolatuk megromlását kizárólag a felperes tettelegességgel fűződő magatartása, alkohol-, drog- és gyógyszerfogyasztása, az ehhez kapcsolódó agresszivitása, továbbá az olasz állampolgárral létesített szerelmi kapcsolata idézte elő. Állítása szerint a felperes háztartási munkát önállóan nem végzett, míg az okiratok szerint a munkabére részére kifizetésre került. Vitatta, hogy a felperes szüleivel szoros kapcsolatot alakított ki, továbbá, hogy a fia és **(személy neve)** gyermeke számára a felperes biztosított ellátást, és tévesnek ítélte azt az ítéleti ténymegállapítást is, miszerint a felperes a kft-beli tevékenység pénzügyi elszámolásában a többi alkalmazottat meghaladó módon részt vett volna.

Hangsúlyozta, a felperes mindvégig tisztában volt a **(személy neve)-val** fennálló élettársi viszonyával, ennek ismeretében vállalta fel kapcsolatukat. Véleménye szerint a perben feltárt bizonyítékok nem támasztják alá azt a felperesi állítást,

miszerint bízhatott a **(személy neve)-val** fennálló élettársi viszony felszámolásában, ellenkezőleg, a tanúvallomások éppen annak tartós és szilárd voltát igazolták. A felperes életkörülményei, egészségi állapota - szemben az elsőfokú ítélet megállapításaival - csak 2009-ben, az olasz partnerével történt szakítást követően változtak meg negatív irányba, így ezek semmiképpen nem hozhatók okozati összefüggésbe kettejük kapcsolatának megszakításával. Cáfolta, hogy a felperes munkaviszonyt nem tudott létesíteni, hiszen maga adta elő, hogy egy masszázsszalónban dolgozott, e munkaviszonyát pedig, az időleges külföldre távozása miatt maga mondta fel. A felperes munkaképesség csökkenésben nem szenved, a kapcsolatuk fennállása alatt két szakmát is szerzett, így nincs akadálya annak, hogy munkaviszonyt létesítsen, saját egzisztenciát teremtsen. Kiemelte, a felperes lakással sosem rendelkezett, így az a körülmény, hogy jelenleg saját tulajdonú ingatlana nincs, az ő terhére nem róható. Lényegesnek ítélte, hogy egy párkapcsolat létesítése esetén mindkét félnek számolnia kell annak későbbi esetleges megszűnésével, így annak megszakítása személyiségi jogsértést nem valósíthat meg, következésképpen nem vagyoni kártérítés alapja sem lehet. A kártérítési igény megállapíthatóságához többlettényállás és konkrét jogellenes magatartás bizonyítása lenne szükséges, illet azonban a felperes a perben nem igazolt, ellenkezőleg, jogellenes magatartást saját maga tanúsított, ezért igénye megalapozatlan.

A peres felek fellebbezési ellenkérelmükben az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett elsőfokú ítéleti rendelkezések helybenhagyását, az elsőfokú ítélet saját fellebbezésük szerinti megváltoztatását kérték.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése alapos.

A fellebbezési eljárás során pontosított felperesi előadásból kitűnően a felperes az alperessel szemben előterjesztett kártérítési igénye jogalapjaként a Ptk. 6. §-ára, a 339. §-ára, valamint utalva a Ptk. 84. §-ában írtakra a Ptk. 355. § rendelkezéseire hivatkozott. Az alperes jogellenes károkozó magatartását abban látta megvalósulni, hogy az alperes a saját céljai elérése érdekében felhasználta a felperesnek a családban, a háztartásban és a vállalkozásban kifejtett tevékenységét, mindezen szolgáltatásokért ellenszolgáltatást nem nyújtott, munkabérét nem fizette ki részére, azt az ingatlana felépítésére, a háztartási kiadások fedezésére fordította, így a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy együttélésük idején megtakarításokat halmozzon fel, saját egzisztenciát teremtsen. Emellett a szerelmi és egyéb intim szolgáltatásait sem ellentételezte, viszonyukat élettársi kapcsolatként tüntette fel, házassági ígéretet tett részére, amelyet nem tartott be, mindezek pedig egészségi állapota hátrányos megváltozását idézték elő.

Ahhoz, hogy a fentebb részletezett károkozó magatartások bármelyike alapján az alperes kártérítési felelőssége megállapítható legyen, a felperesnek bizonyítania kellett volna a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti szükségképpeni kártérítési feltételek

megvalósulását, nevezetesen azt, hogy az alperes fent részletezett magatartásával okozati összefüggésben őt vagyoni, avagy nem vagyoni kár (hátrány) érte. A felperes azonban a fenti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Tény ugyanis, hogy a felperes egy zátonyra futott házasság lezárását követően, jelentős vagyon, illetve megtakarítás nélkül létesített kapcsolatot az alperessel, és a perben az alperes tagadásával szemben nem igazolta sikerrel, hogy az építkezéshez saját anyagi forrásait is felhasználta, az alperes vagyonát bármi módon gyarapította. Bár a peradatok némiképp ellentmondóak a tekintetben, hogy a felperes a vállalkozásban kifejtett tevékenységéért munkabérben részesült-e, azt azonban a felperes kétséget kizáróan bizonyítani nem tudta, hogy jövedelme az alperesi vállalkozás, avagy a háztartás kiadásainak fedezésére lett fordítva. Ellenkezőleg, a felperes maga is elismerte, hogy gyermekével együtt az alperes tulajdonát képező ingatlanban élt, annak fenntartási költségeit, a saját és gyermeke megélhetésével kapcsolatos valamennyi kiadást az alperes finanszírozta, ezen felül nyaralást, szórakozási lehetőséget is biztosított számukra. Erre tekintettel még abban az esetben is, ha bizonyítaná, miszerint a részére munkabér nem került kifizetésre, az általa kifejtett tevékenység a fentiek alapján ellentételezésre került. Mindezek alapján az az állítása, hogy a nyújtott szolgáltatásai ellenszolgáltatás nélkül maradtak, nem elfogadható. Ez egyebekben saját nyilatkozatának is ellentmond, nevezetesen, hogy az alperessel harmonikus, kiegyensúlyozott kapcsolatban élt. Lényeges ugyanis, hogy a mély érzelmi alapokon nyugvó párkapcsolatokra - az általános erkölcsi normák szerint - az egymás iránti szeretet, tisztelet, a kölcsönös bizalom és önzetlen segítőkészség jellemző, emiatt e kapcsolatokra a polgári jogi szerződési fogalmak nem vonatkoztathatók, tehát a szolgáltatás és ellenszolgáltatás, mint jogi kategória e relációban nem értelmezhető. Ha pedig a peres felek kapcsolata valóban olyan kiegyensúlyozott érzelmi viszony volt - legalább is annak kezdeti időszakában -, mint amilyennek a felperes azt feltüntetni igyekezett, úgy fel sem merülhet, miszerint akár a háztartási, akár az alperessel folytatott szexuális és egyéb intim tevékenységét ellenszolgáltatás nyújtása fejében végezte. Megjegyzendő, a háztartási munkát bizonyítottan csak részben végezhetette a felperes, erre ugyanis fizetett alkalmazottak álltak rendelkezésre, emellett mindez részben saját, részben gyermeke szükségletei kielégítését is szolgálta, így ennek kapcsán az ellentételezés kérdése ez okból sem jöhet szóba. Lényeges emellett, hogy a Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint a szerződéssel kikötött szolgáltatásért jár ellenszolgáltatás, azaz a fenti fogalmak csak szerződéses jogviszonyhoz kapcsolódhatnak. A felperes az eljárás során maga sem állította, hogy az alperessel szerződéses kapcsolatban állt - a szerelmi viszony ennek egyébként sem lenne minősíthető - így hivatkozása a kontraktuális felelősség körében sem értelmezhető. Nincs peradat arra sem, hogy az alperes akadályozta volna a felperest a tanulásban, az egzisztencia kialakításában, ellenkezőleg, a kapcsolatuk fennállása alatt a felperes az alperes anyagi támogatása mellett két tanfolyamot is elvégzett (rágcsálóirtó, fitness-edző), így elviekben jelenleg sincs akadálya annak, hogy e képzettségei segítségével elhelyezkedjen, anyagi létbiztonsága megteremtéséről maga gondoskodjon. A tekintetben pedig, hogy a felperes megtakarítást nem tudott felhalmozni, az alperest felelősség szintén nem

terheli, a felperes ugyanis a kapcsolat tartama alatt munkát végzett, abból jövedelme származott, így lehetősége nyílt volna a megtakarítás gyűjtésére, különös tekintettel arra, hogy létfenntartása, lakhatása és életvitele valamennyi költségét - ahogyan arra a fentiekben az ítélet tábla már utalt - ténylegesen az alperes biztosította. A felperes a perben azt sem bizonyította, hogy az általa károkozó magatartásnak minősített, fentebb részletezett alperesi magatartások megvalósultak (egzisztencia teremtés megakadályozása, munkabére más célokra történő felhasználása stb.), így azok jogellenessége ebből következően fel sem merülhet. Amennyiben pedig elfogadható lenne, hogy az alperes a keresetben részletezett magatartások bármelyikét tanúsította, úgy azzal okozati összefüggésben a felperesnek bizonyítottan vagyoni kára nem keletkeztetett. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a felperes vagyonában értékcsökkenés nem következett be, a felperes által megjelölt hátrányok egyik kárfajtába sem sorolhatók, kár megvalósulásának hiányában pedig kártérítési felelősség megállapításáról sem lehet szó.

A fentiekben túlmenően a felperes pontosított igénye jogalapjaként a Ptk. 6. §-ában foglaltakra is hivatkozott, nevezetesen, hogy az alperes szándékos magatartása őt alapos okkal olyan magatartásra indította, amelyből önhibáján kívül károsodás érte. Ennek kapcsán a felperes annak értékelését kérte, hogy az alperes számára házasságot ígért, kapcsolatukat illetően az élettársi viszony látszatát keltette, mindezek alapján pedig alappal bízhatott abban, hogy kapcsolatuk tartós lesz, az intézményes keretek között folytatódhat. Kétségtelen, hogy az emberek többségének igénye van a társas kapcsolat létesítésére és egyben arra is, hogy e párkapcsolata tartós legyen, erre azonban senkinek nincs alanyi joga. A párkapcsolatok létesítése, fenntartása jogi eszközökkel nem kényszeríthető ki, minden embert megillet a döntés joga a párkapcsolata mikénti alakítását illetően. Ebből következően egy kapcsolat kialakítása során mindkét félnek számolnia kell azzal, hogy az esetlegesen egy későbbi időpontban megszakadhat, annak tartósságára, illetve arra, hogy az utóbb házassági együttélésben folytatódhat, nincs "garancia". Erre figyelemmel a párkapcsolat megszakítása jogellenesnek nem tekinthető, ezért az kártérítési felelősséget sem vonhat maga után. Megjegyzi az ítélet tábla, a perbeli esetben a felperes az önhiba hiányát sem tudta bizonyítani, hiszen a peradatok szerint kezdettől fogva tisztában volt az alperesnek **(személy neve)-val** fennálló élettársi viszonyával, így megalapozottan nem bízhatott abban, hogy az alperes e viszonyt felszámolva őt választja egyedüli partneréül és vele utóbb házasságra lép.

Nem osztja ugyanakkor az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés címén érvényesített felperesi követelés megalapozottságára vonatkozó álláspontját. Helytállóan hivatkozott ugyanis az alperes fellebbezésében arra, hogy a nem vagyoni kártérítés nem azonosítható a fájdalomdíjjal, az kizárólag valamely személyiségi jog megsértésének szankciója lehet (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pont). A peradatok alapján viszont nem állapítható meg, hogy a felperesnek az alperes magatartása következtében az elsőfokú ítéletben részletezett személyiségi jogai sérültek volna. A fentebb már részletezettek szerint ugyanis egy párkapcsolat megszakítása, élettársi viszony létesítésére vagy házasságkötésre vonatkozó ígéret

megszegése önmagában - többletmagatartás hiányában - jogellenesnek nem tekinthető, így az személyiség jogsértést nem valósít meg. **A személy védelmének polgári jogi eszközei a személyiség ellen irányuló, a személy társadalmi megítélését negatív módon befolyásoló közvetlen támadás ellen nyújtanak jogvédelmet, ennél fogva nem alkalmasak egy párkapcsolat megszakadása után felmerült vagyoni jogi vagy érzelmi sérelmek orvosolására (BDT2006. 1444).** Jelen esetben a peradatok nem támasztottak alá személyiségi jogsértést megvalósító alperesi többletmagatartást - pld. megalázó, lealacsonyító, indokolatlanul sértő viselkedést -, ilyen többlettényállási elemre, illetve alperesi magatartásra a felperes maga sem hivatkozott, ennek hiányában pedig a személyiségi jogainak megsértésre alapított nem vagyoni kárigénye megalapozottnak nem tekinthető. Csupán megjegyzi az ítéletábra, helytállóan hivatkozik az alperes arra, hogy a felperes egészségi problémái javarészt a felek kapcsolata megszakadását követő két év elteltével jelentkeztek, így az az alperesi magatartással, a kapcsolat megszakadásával közvetlen oksági kapcsolatba nem is hozható.

Téves az a felperesi hivatkozás is, miszerint az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű perköltség eltúlzott, nem hagyható ugyanis figyelmen kívül az a körülmény, hogy a felperes eredeti kereseti kérelme meghaladta az 55 000 000.- Ft-ot, emellett az is kiemelendő, hogy az elsőfokú és a jogerős részítélet meghozatalát követően a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Legfelsőbb Bíróság a perköltség összegét 1 700 000.- Ft-ban határozta meg. A felperesnek az élettársi közös vagyon megosztása iránti kereseti kérelme alaptalannak bizonyult, majd a kártérítési igénye tekintetében az eljárás folytatódott, abban a fentebb kifejtettek szerint a felperes pervesztes lett, így a mindösszesen 4 250 000.- Ft-ban meghatározott perköltség a pertárgyértékhez, a különböző fokú eljárások számához és a kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest arányosnak tekinthető. Miután a felperes keresete teljes egészében megalapozatlan lett, ezért az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltségen felül köteles a 9 000 000.- Ft összegű pertárgyértékhez igazodó további elsőfokú perköltség viselésére, amelyre figyelemmel az ítéletábra az általa az alperes javára teljesítendő elsőfokú perköltség összegét a rendelkező részben foglalt mértékre felemelte (Pp. 78. § (1) bekezdés, 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont).

Az alperes pernyertességére tekintettel az eljárási illeték megfizetésére nem kötelezhető, ezért a felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre figyelemmel a felmerült eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján teljes egészében az állam viseli.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A felperes fellebbezése sikertelennek, míg az alperesé sikeresnek bizonyult, ezért a felperes köteles az alperes - lerótt fellebbezési illetékből, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM.

rendelet 3. § (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú eljárási költségeinek viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdés és alapján.

A felperes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Kmr. 13.§ (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2012. február 1.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró